

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520086192/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

rens Bøger solgte: jeg købte for to Daler; jeg fik saa mange, jeg kunde bære. Deriblandt en stor Hob af Ovidius; een har til Titel: „ars amoris“ en anden: „remedium amoris“: dem skal jeg først læse, for jeg gad dog vide, hvad de handler om. Engang havde jeg faaet fat paa dem i Hr. Sørensen Studerekammer, men saa kom han og snappede dem fra mig, og sagde: „abstine manus! Fingrene af Fittetædet! det er ikke for Dig!”

Thiele, den 3die Juni 1709.

Hvem der bare forstod Fransk! Herskabet snakker intet andet, naar de spise, og jeg forstaaer ikke et Ord. Idag talte de om mig, for de saae tit hen paa mig. Engang havde jeg nær tabt Tallerkenen; jeg stod bagved Frøken Sophies Stol, hun vendte sig om og saae mig lige op i Ansigtet – det er en deilig Frøken, den Frøken Sophie! jeg har en stor Glæde af at see paa hende.

Thiele, den 13de Sept. 1709.

Igaar var her rer en urolig Dag. De vare her fra Viskum, og her var stor Jagt. Jeg var ogsaa med, og havde faaet en af naadig Herrens Bøsser. I Førstningen gik det godt nok, men saa kom der en Ulv forbi mig. Jeg havde nær tabt Bøssen af Forskrækkelse, og glemte reent at skyde. Jens stod ved Siden af mig, og skjød Ulven. „Du er et Høved! sagde han: men jeg skal ikke røbe Dig.” Strax efter kom naadig Herren forbi mig. „Du est et Fjog, Martæng! raabte han: Du tager Stikkepenge.” – „Jeg beder allerunderdanigst om Forladelse! svarte jeg: jeg er gandske uskyldig, men jeg har vist havt onde Fortælere hos naadig Herren. Jeg skal med Guds Hjælp tjene Dem ærlig og tro!” Da loe han allernaadigst og sagde: „Du est et stort Fjog!” Men dermed var det ikke forbi. Da Herskabet kom tilbords, begyndte de igjen om Ulven, og spurgte mig: hvormeget han gav mig? og saadant mere. Jeg ved ikke ret, hvad de meente; men det kunde jeg begribe, at de gjorde Nar ad mig baade paa Fransk og Dansk. Om det saa var Frøken Sophie, saa loe hun mig lige op i Øinene – det gjorde mig meest ondt. Mon jeg ikke skulle kunne lære dette Snøvlemaal? Det kan vel ikke være tungere end Latin!